

Dodatek.

Rozhodnutí nejvyššího soudu jako kárného soudu
odvolacího v kárných věcech soudců, advokátů a
notářů.

Čís. 78 dis.

Jde o chování, přičítací se kárnému předpisu § 235 (236) tr. ř. a o přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, nikoliv o pouhý pořádkový přestupek podle § 28 písm. g) adv. řádu, vytkl-li advokát advokátu neznalost zákona při veřejném líčení způsobem ho sesměšňujícím a formou přičítací se důstojnosti soudu.

Povinnosti, chovati se způsobem společensky bezvadným, osobní cti kolegy-odpůrce a důstojnosti soudu se nedotýkajícím, nemůže advokáta zprostiti ani ta okolnost, že se sám cítí dotčena výroky onoho.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1929, Ds I 17/28.)

Nejvyšší soud vyhověl po neveřejném ústním líčení odvolání zástupce advokátní komory z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 12. dubna 1928, jímž byl obviněný zproštěn z obvinění pro kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, zrušil napadený nález a uznal obviněného vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že se při hlavním přelíčení dne 22. dubna 1925 u okresního soudu na Smíchově snažil odpůrce, advokátního koncipienta Dr. Jana K-a, sesměšniti.

Důvody:

Kárná rada vzala podle důvodů napadeného nálezu za prokázáno, že, když při hlavním přelíčení dne 22. dubna 1925 v jisté trestní věci pro urážku na cti u okresního soudu na Smíchově, obhájce obžalovaného, advokátní koncipient Dr. Jan K. nabídl důkaz pravdy o tom, že soukromá obžalobkyně žije s ženatým mužem, zástupce soukromé obžalobkyně, obviněný pronesl výrok, že se přimlouvá za protokolování návrhu Dr. K-a k cíli zjištění, že se našel obhájce, pro kterého jest ustanovení § 490 tr. zák. terra ignota, nechce-li říci španělskou vesnicí. Kárná rada uznala sice výrok ten za nepřipustný, poněvadž byl podle důvodu nálezu způsobilý, uvést kolegu — odpůrce u stran, svědků a soudních osob v po-

směch, neshledala však v něm kárný přečin, nýbrž jen poklesek pořádkový vzhledem k tomu, že výrok byl pronesen za vzrušeného líčení, a vzhledem k nepatrnosti přestupku, pročež zprostila obviněného z kárného přečinu a usnesla se postoupiti spisy podle § 28 písm. g) adv. řádu výboru advokátní komory ke stihání obviněného pro pořádkový poklesek. Odvolání je v právu, označujíc názor, jenž došel takto v nálezu výrazu a jímž bylo jednání obviněného prohlášeno za pouhou rozmlíšku, za omyl mezi advokáty (§ 28 písm. g) adv. řádu) za nesprávný. Advokátní řád ukládá ovšem advokátům v § 9 povinnost, by práva svých stran hájili proti každému pilně, věrně a svědomitě, a přiznává jim proto i právo, přednésti bez okolků vše, co pokládají podle zákona k zastoupení svých stran za vhodné, jakož i použití k obhajobě všech prostředků, a byl proto obviněný jako zástupce soukromé obžalobkyně zajisté oprávněn, ohraditi se proti návrhu obhájce obžalovaného na provedení důkazu pravdy a uvéstí věcné důvody, z nichž pokládal návrh ten za neodůvodněný. Dokonce nebylo by lze ani proti tomu nic namítati, kdyby byl obviněný v patřičné formě vyjádřil údiv nad onou ať již skutečnou nebo domnělou neznalostí předpisu § 490 tr. zák., kterou svým návrhem projevil Dr. K. podle subjektivního přesvědčení obviněného. Toto právo obviněného mělo však určité meze, zejména jednak ve věcné nutnosti odporu, jím za potřebný uznaného, jednak — vzhledem k osobní cti advokáta — odpůrce, v důstojnosti soudu a ve vážnosti soudního jednání.

Tyto meze obviněný nezachoval, dav svému projevu formu, kterou kárný nález označuje za způsobilou, uvéstí Dr. K-a u jiných v posměch, a která se odvolateli nikoli neprávem jeví přímo křiklavě urážlivou proto, že výrok obviněného zakládá skutkovou podstatu soudně trestné urážky na cti, nebo na ni aspoň hraničí co nejtěsněji a za všech okolností přichází v úvahu jako chování, přičící se kárnému předpisu § 235 (236) tr. ř. a i jeho povinnosti šetřiti důstojnosti soudu a vážnosti soudního jednání. Výtku neznalosti zákona pronesenou obviněným ke kolegovi při veřejném líčení způsobem ho sesměšňujícím a formou, přičící se důstojnosti soudu, nelze však označiti za pouhou rozmlíšku nebo za omyl mezi advokáty, ježto takové chování jest způsobilé ohroziti čest a vážnost advokátského stavu v očích obecnosti, podryti úctu a důvěru v advokátní stav, kdyby se jeho členové mohli dopouštěti takovýchto poklesků nejen proti příkazům společenské zdvořilosti, nýbrž dokonce i proti předpisům ať již hmotně nebo formálně právním, jež hájiti jest jejich povoláním. Povinnosti, chovati se způsobem společensky bezvadným, osobní cti kolegy-odpůrce a důstojnosti soudu se nedotýkajícím, nemůže advokáta zprostiti ani to, že se snad cítí sám výroky advokáta-odpůrce dotčeným, jak se obviněný hájil, aniž nabídl průvody o tomto svém tvrzení, a nemá proto okolnost, že závadný výrok byl obviněným pronesen za vzrušeného líčení, význam, který jí přikládá kárná rada. Bylo proto přisvědčiti vývodům odvolání zástupce komory, doličujícím, že výrok obviněného, učiněný za oněch okolností, nezakládá jen poklesek pořádkový, jak míní kárná rada, nýbrž skutkovou podstatu kár-

ného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu; bylo proto odvolání vyhověti, napadený nález zrušiti a uznati obviněného vinným kárným přečinem.

Čís. 79 dis.

Zákaz podvojného zastupování (§ 10 adv. ř.) platí pro toho, kdo byl zástupcem strany jako koncipient advokáta, i když z kanceláře vystoupil a stal se koncipientem jiného advokáta nebo samostatným advokátem; nevyvíňuje ho omyl v tomto směru, aniž projevený názor jiných advokátů, že neshledávají v tom nic závadného.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1929, Ds II 10/28.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací zamítl po neveřejném ústním líčení odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 16. června 1922, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, mimo jiné z těchto

důvodů:

Předpis § 10 adv. ř. o nepřípustnosti podvojného zastupování nepozbyl účinnosti tím, že obviněný jednal s B-ovou a za ní nikoliv jako samostatný advokát, nýbrž jako koncipient jiného advokáta, u něhož byl v době té zaměstnán. Ustanovení kárného statutu ze dne 1. dubna 1872 jest podle § 2 použito obdobně i na kandidáty advokacie zapsané v listině komory. Povinnosti a práva těchto kandidátů nejsou vymezeny zvláštním předpisem. Platí tudíž i pro ně ustanovení advokátního řádu s výjimkou oněch, které již podle povahy a účelu jest omeziti na samostatné advokáty. Takového rázu zákaz podvojného zastupování není. Důvěry, že právní zástupce nepoužije nikdy v neprospěch strany, co mu strana sdělila při žádosti o radu nebo zastupování v určité věci, jest k řádnému obeznámení právního zástupce o celé věci, tudíž i o stránkách straně nepřiznivých a tím podmíněné správnosti rady neb účelné úpravě zastupování nezbytně třeba bez rozdílu, jedná-li s ním sám advokát, jehož vyhledala, nebo z příkazu a na místě advokáta jeho koncipient. Ona důvěra byla by podrývána a obor, ve kterém by mohl advokát použití pomoci svého koncipienta, byl by měrou i pro vyškolení kandidátů advokacie povážlivou sůžen, kdyby ohledně věcí, ve kterých byl kandidát advokacie zástupcem strany jen jako koncipient určitého advokáta, pozbyl zákaz poučení nebo zastupování druhé strany účinnosti tím, že kandidát advokacie vystoupí z kanceláře tohoto advokáta a stane se buď koncipientem jiného advokáta neb samostatným advokátem. Týž výklad dává zakazu, o který jde, i rozhodnutí kárného senátu bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 4. ledna 1917, Ds IV 7/16, kterého se proto dovolává odvolání zřejmě neprávem pro svůj opačný názor. Nesprávným jest i předpoklad odvolání, že i kárná rada, jež vynesla napadený